

Jak sakra můžete...

ZATRACENÁ

... zachránit život chlapovi...

SVATOZÁŘ

... když před vámi bere roha?

Best
Seller
amazon.com

ALESSANDRA TORRE

ZATRACENÁ
SVATOZÁŘ

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář

Připravujeme

Nevinnost se zavázanýma očima
S láskou, Chloe

ZATRACENÁ SVATOZÁŘ

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2018

Translation © Hana Láryšová, 2021

Cover © Jan Matoška, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-310-0 (pdf)

1

V kabelce jsem měla obří penis. Podařilo se mi z něho vymačkat trochu vzduchu a různě tu nafukovací věc zprohýbat, a stejně byl pořád vidět. Vláčela jsem ho s sebou už tři dny. Včera jsem potřebovala ze dna kabelky vyštrachat fialovou zákaznickou kartičku ze smoothie baru a abych se k ní dostala, musela jsem ten penis vytáhnout a položit na pult. Chlápek za mnou se uchechtl a prodavačka se zatvářila zděšeně, ale to bylo spíš kvůli dvěma dětem, které se tam znenadání vynořily společně s vyčerpanou maminkou v závěsu.

Omluvila jsem se všem zúčastněným stranám a s velkými obtížemi jsem cpala penis ZPÁTKY do kabelky, což mi zabralo tolik času, že mě nakonec ze smoothie baru vykázali úplně. Víím, co si myslíte. Trošku extrémní, že? Jako... že mě VYKÁZALI? Bylo to metr a půl dlouhé nafukovací dildo. Kdybych měla fix, klidně bych z toho mohla udělat hada. Nebo fakt velkou houbu. Vždyť to ani nemělo koule, kruciprase!

S taškou enormních rozměrů jsem zabočila za roh a trošku přidala do kroku, ať mi Declan Moss nezmizí z dohledu. Byl zhruba deset metrů přede mnou. Proužkovaný oblek mu seděl, jako by si ho nechal ušít na zakázku. Nenechal. Viděla jsem, jak si ho před třemi týdny vybírá v obchodáku.

Můj playlist narušila bolestně vlezlá písnička z devadesátek a mně málem uniklo, že odchází. Vypochoďoval ze samoobslužné jídelny a namířil si to ke svojí dodávce rychleji než účastník závodu v nakupování v supermarketu.

Hlavou mi projela ostrá bolest, která se začala ozývat před dvěma hodinami a velmi rychle narůstala. Na okamžik mě paralyzovala. Bojovala jsem s ní a začínala panikařit, ale nakonec se mi podařilo ji přemoci a vyběhla jsem za Declanem. Podívala jsem se na hodinky. Touhle dobou už by normálně byl v kanceláři. Tam jsem se ještě nedostala: moje pokusy proniknout dovnitř neustále mařila hnědovlasá mrcha na recepci, která mě držela z dosahu jako ninja. Declan se přiblížil ke křižovatce na Madison Avenue a já vyšponovala krk doprava a potom doleva, abych zhodnotila situaci.

Zprava se ke křižovatce řítí nákladák. Bolest mi zapulzovala hlavou a jen s potížemi jsem se soustředila na Declana, který právě sklonil zrak, protože jeho pozornost přivábil mobil. Podíval se doleva, pak zpátky na mobil a pokračoval v chůzi.

Rachotící nákladák se blížil, burácel po výmolech ve vozovce. Silou vůle jsem Declana nabádala, aby vzhlédl, zastavil se, uvědomil si nebezpečí. Ale on prsty přejížděl po hladké obrazovce a šel dál.

Představila jsem si jeho potrhaný oblek, jeho končetiny škabující se v agónii, rozbité brýle, tělo ROZPLÁCLÉ. Spánky mi protála další blesková bolest.

Shodila jsem tašku z ramene, zalovila v ní a penis vyskočil, jako když čertík vyletí z krabičky. Velký, naběhlý had pleťové barvy. Popadla jsem ho a zamávala jím ve vzduchu. „HEJ!“ ječela jsem. „MARS ÚTOČÍ!“ Mohla jsem na Declana zavolat jménem, ale snažila jsem se být nenápadná.

Lidé v mojí bezprostřední blízkosti ustoupili a raději si drželi odstup. Jedna holka v legínách a sportovní podprsence zvedla te-

lefon a vyfotila si mě. Přidřepa jsem si, co nejniž mě úzké džíny pustily, a pak jsem se odrazila k obloze a vyhodila penis do vzduchu. Kradmo jsem se ohlédla po Declanovi. Přes rameno se díval mým směrem, ale už se otáčel zpátky. Vrtěl hlavou. Bolest pomalu ustupovala a já si s úlevou oddychla. Nebezpečí zažehnáno, nákladák bez nehody projel a pod kola se mu žádný krásný architekt nepřimotal.

Přistoupil ke mně chlápek s ohrnutými nohavicemi a v tričku s nápisem STAŇ SE VEGANEM. „Potřebuješ pomoc.“

Odfrkla jsem si a penis se zatím snesl na chodník vedle nás. „Jsem v pohodě.“ Pohledem jsem znovu zapátrala po Declanovi, ale už byl pryč. Na druhé straně silnice ho spolkl obrovský mrakodrap.

Už podruhé jsem mu zachránila život a pořád se mi nedostalo ani špetky vděčnosti. Ale to nevadí.

Sebrala jsem penis ze země a vytáhla mu ventilek. Sledovala jsem, jak se nahý úd s hlasitým zvukovým efektem vyfukuje. Svůj účel splnil.

Povzdechla jsem si, pohlédla k budově a napadlo mě, kde teď Declan asi je.

Ale vlastně to bylo jedno. Věděla jsem, kde ho později najdu.

2

Declan se opřel o skleněnou stěnu kanceláře, oči upíral na ulici, kde se davem proplétala jeho stalkerka a pod paží si nesla jakési nafukovací lehátko či co. Narušovala plynulost pohybu na chodníku, lidi v oblecích ji obcházeli a díky svítivě růžovému svetru mezi nimi zářila. Zastavila se u odpadkového koše na rohu a pokoušela se tu zplihlou gumovou věc procpat dovnitř otáčivými dvířky. Nevešla se tam, takže ji zase vytáhla, zatřásla s ní a snažila se ji tam napěchovat podélně. Přimhouřil oči, aby rozeznal, co to je. Bože. Předtím to v davu, když vykřikovala nějaké nesmysly, zahlédl jenom letmo, proto si nebyl jistý, ale teď už to věděl: byl to doopravdy obrovský úd. Jeden muž stojící za ní se jí pokusil pomoci, natáhl se a koš otevřel. Veškeré naděje, že by se upnula raději na něho, rázem pohasly, když před sebe natáhla ruku a rázným gestem mu dala najevo: DRŽ SE ODE MĚ DÁL. *Co má ta holka za problém?*

„Decu?“

Otočil se od okna.

Nate držel otevřené dveře a zvedl na něho obočí. „Jdeš?“

„Jo.“ Následoval svého partnera do lobby a snažil se soustředit na nadcházející jednání. Klientka z New Yorku přijela zhodnotit jejich návrh rozlehlého obchodního komplexu. V soutěži o tuhle

zakázku byli jednou ze tří firem a nutně potřebovali vyhrát. Velká recese obchodům příliš nesvědčila, zvláště nové společnosti, která se ještě pořád snažila postavit na vlastní nohy a získat svůj podíl na trhu.

Mars útočí? Neříkala něco takového?

„Máš tu prezentaci?“ zeptal se Nate.

„Jasně.“ Nate otevřel dveře do zasedačky a Declan na okamžik zahlédl klientku. Benta Aldreteová. Třicetiletá technická ředitelka, která už si kvůli původnímu návrhu Natea slovně pěkně podala. Bylo to jejich druhé setkání a to, že se jim ozvala zpátky, jenom podnítilo jejich optimismus. Sáhł do kapsy a vytáhl flashku. Jejich návrhu věřil.

„Druhé poschodí jsme navrhli jako open space kanceláře, kde můžete vaši zaměstnanci pracovat, když jsou ve městě, ale taky si tam můžete sjednávat schůzky s klienty nebo malými pracovními týmy.“ Nate se otočil od obrazovky a zářivě se na Bentu usmál, ale byl to ztracený případ. Při každé příležitosti ji zahrnoval svým šarmem, s touhle exotickou kráskou se však nikam nedostal.

„Bude to v industriálním stylu,“ dodal Declan a přiblížil zmíněný prostor.

„Přesně,“ přikývl Nate. „Vyřeší to potřebu pracovního prostoru bez toho, že bychom museli překopat podlaží. A soukromé kanceláře tady,“ ukázal na okraj plánu, „a tady – vám poskytnou malé ostrůvky ticha či soukromí, jestliže...“

Declan marně přemítal, proč se mu vůbec v životě objevila stalkerka. Útočící Mars nebyl její první šílený kousek. Taky tu byl ten výlev v mexické restauraci a úlet v potravinách. A to byly ty *hlavní* události. Všiml si ale i toho sledování. Jak se při jeho

softbalovém zápase schovávala za slunečními brýlemi v houfu přihlížejících manželek. Jak se na parkovišti před obchodákem zanořila mezi auta. Recepční mu nahlásila, že se jistá blondýna opakovaně snažila dostat k němu do kanceláře.

„... struktury komplexu,“ dokončil Nate a pohlédl na Declana. Ten přikývl a snažil se honem zorientovat, kam jejich prezentace pokročila. Nate čekal, až se tak stane, a teprve potom pokračoval. Declan se na židli narovnal a v duchu slíbil, že už se bude soustředit.

Jak ta ženská *platila* účty? Zdálo se, že mu je v patách čtyřia dvacet hodin denně. Pracovala vůbec? Zatraceně, přísahal by, že ji viděl na letišti v Západní Virginii. Její platinově blond vlasy zahlédl těsně předtím, než si vyzvedl kufr z pojízdného pásu, pak mu zmizela z dohledu.

Nate přešel na další obrázek v prezentaci zobrazující nárys budovy. Komplex byl moderní a vzdušný, plný skla a barev – v projektu bylo všechno, co si klientka žádala. Měli dobrou šanci, že kontrakt získají, především díky ceně, jež byla hodně pod průměrem.

Odstrčil se od stolu a postavil se vedle Natea. Byli skoro stejně vysocí. Nateova poslední přítelkyně jim přezdívala dva archisexti – neoriginální přezdívka, která se ujala. Díkybohu to s tou holkou brzy skončil, ale přezdívka jim zůstala a vybavila se mu, kdykoli se k Nateovi přidal.

Declan pokynul k navrhovanému atriu uprostřed stavby ve tvaru U. „Chtěli jste pro zaměstnance prostor, kde by si mohli sníst oběd na čerstvém vzduchu nebo pracovat venku. Krása atria se skrývá v možnosti jeho zastínění. Do přečnávajících ploch jsou zabudovány stahovatelné markýzy pro případ, že se zhorší počasí, nebo naopak pálí až příliš ostré slunce.“ Hlavou pokynul Nateovi a obrazovka se změnila. Přehrálo se video, které ukázalo

vylepšení v praxi. Benta se poprvé usmála a Declan ucítil, jak mu z hrudi spadla tíha.

S Natem tu zakázku dostanou.

A on přijde na to, jak setřást svoji stalkerku.

3

„Ale jinak jsi celkem *normální*.“ Ansley na mě pokukovala zpoza svojí kávy.

Odfrkla jsem si. „Já jsem úplně normální.“

„Bývala jsi,“ oponovala. „Co tohle všechno začalo, změnila ses na *úplně* abnormální. Až duševně chorou. Včera jsem mluvila s Rogerem...“

„O mně?“ přerušila jsem ji. „Proboha. Prosím tě, nech toho.“

„Nezapomínej, že můj manžel je profík.“ Moje sestra odložila hrnek s napěněným obsahem a vážně se na mě zadívala pohledem, který si jinak schovávala pro soustrastné rozhovory o přípravách na pohřeb nebo občanských nepokojích v Nikaragui. „Ze všech lidí, co znám, je Roger jediný, kdo by tě svinským krokem nehnal rovnou do blázince.“

„Doktor E. mě taky svinským krokem do blázince nehnal.“

„Čemuž se, docela upřímně, dost divím. Ke mně se choval jako naprostý idiot.“

Pohlédla jsem na cupcake na jejím talíři. „Budeš to jíst? Myslí, že ten, co dali mně, byl o dost menší.“

Přitáhla si načančanou dobrůtku blíž k sobě. „Roger je každopádně přesvědčený, že se takhle snažíš rozptýlit, abys nemyslela na to, že máma umřela.“

Stejný názor zastával i doktor Eaton, ale rozhodně jsem nechtěla nechat Rogera *vybrát*. Dlouze jsem vydechla, názor žádného psychologa mě nezajímal. „Tohle není o mámě. A nečekám, že bys tomu porozuměla.“

Ansley se na mě dívala, jako bych ve volném čase pro zábavu mučila štěňátka.

„Nedělám nic špatného.“ Složila jsem ubrousek na polovinu, pak znovu na půlku. „Starám se o jeho bezpečí. Tak je to.“

„Najdi si jiný koníček,“ naléhala na mě. „Něco, kvůli čemu neskončíš ve vězení.“

Zapípal mi hodinky, časovač dospěl k nule. Vypnula jsem je a postavila se. „Musím jít.“

Zůstala sedět a sledovala, jak sbírám naše odpadky. „Vážně? A kam jdeš?“

Ignorovala jsem její otázku a jedním hlasitým srknutím brčkem jsem dopila svoje mléko.

„*Autumn*,“ řekla důrazně. „Kam jdeš?“

Zmačkala jsem ubrousek do kuličky, hodila ho do koše a pospíchala pryč. Jestliže jsem se k Declanově kanceláři chtěla dostat dřív, než odejde z práce, musela jsem si pospíšet.

Doprava se mnou ovšem nespolupracovala. Ťukala jsem prsty do volantu a nutila se k jednotlivým krokům každodenní meditace, abych se soustředila na cokoli KROMĚ dopravní špičky, což by podle zákona přitažlivosti mělo magicky způsobit, že se situace na cestě pročistí, když na ni nemyslím. Jenomže vzhledem ke svým myšlenkovým pochodům jsem na ni *zase* hned začala myslet. Přísně jsem si nakázala vrátit se ke svojí mantře.

Najdu si „skutečnou“ práci.

Několikrát jsem si to zopakovala a představila si dokonalou práci – zalitou štěstím, s přátelskými kolegy, já dělám... něco... Zaváhala jsem nad posledním bodem – *co* přesně bych měla dělat? Vystudovala jsem dvě vysoké školy a zahltila si životopis pracemi na absolventských pozicích. Jenže nic mi úplně nesedlo.

Právě teď jsem své dny trávila tvořením fotoalb. Měla jsem jednu mimořádně šťastnou klientku, která mě platila lehce spálenými jablечnými koláči a informacemi. Na tenhle job jsem zcela jistě mrhala svým vzděláním, ale užívala jsem si to milionkrát víc, než kterékoli ze svých „skutečných zaměstnání“.

Mrkla jsem do pruhu po pravé straně a dala blinkr. Trošku jsem se tomu směru přiblížila v naději, že mě dodávka po pravici pustí před sebe. Nepustila. Povzdechla jsem si a vrátila se k výčtu myšlenek, na které se musím soustředit.

Jsem vděčná za to, kde teď v životě jsem.

Tady jsem se chvilku zastavila a vzdušně poslala vesmíru poděkování. Byla to nejjednodušší ze všech mých povzbuzovacích vět. Mohla jsem být vděčná za tolik věcí. *Za peníze.* Po osmadvaceti letech strávených vyškrabáváním drobaků zapadlých do polstrování pohovky a bojem s neustále narůstající dlužnou částkou na studentské půjčce jsem byla bohatá. Teda... budu bohatá. Jakmile dospěju ke stáří třiceti let, dostanu svůj svěřenecký fond. Za předpokladu, že si v očích doktora E. a soudu v Leon County zachovám svéprávnost. Mezitím jsem dostávala štědrnou rentu, tudíž jsem si svoji závislost na cupcacích a tvorbě alb mohla dovolit.

Jsem vděčná, že jsem zdravá.

Čuníkůšopa, jestli se ta auta NEPOHNOU, tak ho nestihnu. Neměla jsem si s Ansley ten oběd dávat. Hrála jsem si s ohněm, když jsem si myslela, že moje sestra bude schopná udržovat konverzaci, aniž mi dá přednášku. A Roger ničemu nepomáhal. Mělo mi to dojít, když si vzala psychologa. Kdyby si vzala toho

fešáka z obchodu s domácími spotřebiči, měla bych novou pračku a mnohem méně „užitečných“ rad.

Zkontrolovala jsem navigaci a napadlo mě, že to stříhnu přes Orange Avenue. Declan už se teď pravděpodobně balil. Roloval plány do ruliček a strkal si je do podpaží, ačkoli tohle očividně dělali jenom architekti ve filmech, a ne ti skuteční, protože jeho jsem viděla z kanceláře odnášet akorát obrovské tašky s jídlem.

Začal mi vyzvánět telefon, na obrazovce se rozsvítila Ansleyina tvář. Ťukla jsem na tlačítko „Ignorovat“ a užívala si chvilku klidu, než zavolá podruhé. Druhý hovor jsem s povzdechem přijala. „Co je?“

„Řekni mi, že nejedeš do jeho kanceláře.“

„Nejedu do jeho kanceláře.“

„Kecáš. Jsem za tebou. Jinak teď nemáš žádný důvod mířit tímhle směrem.“

Zaklela jsem a vyšponovala krk, abych se podívala do zpětného zrcátka. Minivan mojí sestry stál o šest aut za mnou. „Jak to, že ses dostala z restaurace tak rychle?“

„Zařídí si soudní zákaz přibližování.“

Otevřela jsem příhrádku ve středovém panelu a přehrabovala jsem se v ní. Odstrčila jsem tampony, mentolky, paperback s oslíma ušima a kleštičky na nehty. Nakonec jsem si s úlevou oddychla, když jsem vespod uviděla léky tlumící bolest. „Nemůže si zařídit zákaz přibližování. Nikdy jsem s ním ani nemluvila.“

To nebyla *úplně* pravda. Když všechno tohle před šesti měsíci začalo, ve frontě v supermarketu jsem mu zaťukala na rameno a zeptala se, jestli nemá žvýkačku. Pomalu se rozhlédl, zavrtěl hlavou a ukázal na obrovský stojan plný zářivých balení po naší pravici. Potom udělal velký krok dopředu a nalepil se na ženu před sebou – ta se sice nejdřív zatvářila mírně opovržlivě, ale potom se usmála.

Všichni se na něho usmívali. Bylo až nechutně obtížné chránit chlapa, který k sobě pořád všechny tak přitahoval. Co kdyby byl někdo z nich stalker? Zabiják? Pomstychtivá bývalka, co mu chtěla uřezat uši a uložit si je do sklenice ve spíži?

„Přesto si může zařídit soudní zákaz přibližování. A nemusím ti říkat, co by to mohlo udělat tvému posudku kvůli svěřeneckému fondu.“

„Já jsem mu nic neudělala,“ odsekla jsem, odšroubovala lahev s vodou a strčila si do pusy dva prášky.

„Až na to, že z tebe naskakuje husí kůže. Mega giga ultra husí kůže.“

„Nenaskakuje ze mě husí kůže. Jenom... na něho dávám pozor.“ O svém strachu, že se Declanovi něco strašného stane, jestli ho neochráním, se už před ní radši nezmiňuju. Kdykoli vypustím z pusy slova jako „předtucha“ nebo „anděl strážný“, začne se ke mně chovat vážně divně. Ne že bych se jí divila. Zní to totálně pošahaně, když člověk není v mojí kůži, nesvazují ho obavy z jeho smrti a necítí pronikavou předzvěst blížící se zkázy.

Pravdou je, že Declanu Mossovi se určitě něco stane. Něco hrozného. Něco smrtícího. Něco, čemu můžu zabránit.

Auta přede mnou se jako boží přitakání dala do pohybu a já bych si sakra měla pospíšet. Sešlápla jsem plyn až trochu moc agresivně a málem jsem vrazila do džípu přede mnou.

„Sleduju tě,“ oznámila mi Ansley, jako by mě to mělo zastavit.

„Jen si posluž.“ Nonšalantně jsem mávla lahví s vodou ve vzduchu a doufala, že je to vidět i o několik aut za mnou. „Jsem si jistá, že Caleb ještě nepotřebuje vyzvednout z hlídání.“

„Domluvím ti schůzku u Rogera. Příští úterý. Ve tři má volno.“

„Nebudu mluvit s Rogerem, chodím k doktoru Eatonovi. Jeden cvokař mi stačí. A kdybych tam šla – jakože nepůjdu –, musela bych mu říct, že jsi myslela na penis Johna Diaggola.“

„Já jsem ne... nemyslím... to jsem ti řekla před šesti lety,“ chrli-la ze sebe zmateně.

„Bože, já si pořád ještě pamatuju, jak jsi říkala, že je krásný. Žilnatý, vid? A jako plechovka od Coly, to byl myslím průměr, který jsi použila. Představila jsem si ho a vyděsilo mě to. Předsta-vila jsem si, jak przní moji sladkou starší sestřičku. Možná si o tom *potřebuju* s někým promluvit. Díkybohu, že má volno. Opravdu to potřebuju probrat, protože...“

„PŘESTAŇ.“ Zaklela. „Dobře. Ježíši! Přísahám bohu, že už nikdy nebudu pít, když budeš poblíž.“

Usmála jsem se. „Mám tě ráda.“

„Nemáš. Nenávidíš mě a dokazuješ mi to tím, že v téhle špičce jedeš do centra.“

Sledovala jsem, jak přejíždí do jiného pruhu, aby mohla odbo-čit. Zvedla jsem ruku a zamávala jí. „Dej za mě pusu Calebovi.“

Zaúpěla do telefonu a ukončila hovor.

Dopila jsem vodu. Kde jsem to byla? Aha, už vím.

Jsem vděčná za svoji sestru a za všechno, co mi vnáší do života.

4

Z toho chlapa mě bolela hlava. Promnula jsem si spánky a prosila, aby mi bolest přestala svírat a mučit mozek.

Aniž by si všiml mého nepohodlí, můj cvokař, doktor E., pokračoval: „Promluvme si o vaší matce.“ Spojil prsty do stříšky a zkoumal mě znuděným způsobem člověka, který má za sebou půlku velice dlouhé středy. Možná v garáži spoutal někoho řetězy a – místo aby ho rozkrájel na malé kousíčky, jako každý normální psychopat –, griloval ho otázkami ohledně toho, co ho v dětství deprimovalo. Aspoň že moje šílenství bylo jasné a zřejmé a stylové. S jeho druhem – to znamená s manipulací a výzkumem – se pojila přemrštěná cena a schopnost zničit veškerou moji důvěryhodnost.

A právě proto jsem byla tady. Ne abych mluvila o svojí matce nebo o posedlosti Declanem Mossem (ačkoli doktor E. moc rád mluvil o obojím), ale protože měl potvrdit moji svéprávnost, jinak nedostanu peníze ze svého fondu. A Johnson, Platt a Falk – tři advokátské páprdové, co fond hlídají jak psi kost – je neuvolní, jestliže tenhle otrapa nepodepíše, že jsem naprosto svéprávná. Ještě jsem musela přetřpět pět dalších sezení, vždycky jedno za čtvrt roku – ačkoli od té doby, co doprostřed konferenčního stolu umístil dózu s čokoládovými bonbony, jsem si to začala mnohem víc užívat.

Povzdechla jsem si, zkoumala popruh od kabelky a schválně jsem mlčela.

Doktor Eaton nenáviděl ticho. Uvědomila jsem si to během naší druhé schůzky. Jeho *modus operandi* bylo potichu sedět a čekat, až ze sebe všechno vyblíju. Ale jakmile jsem se zachovala stejně? Začal ťukat perem a nakonec se nechal zlomit, zopakoval moje jméno a přesunul se k další otázce.

„Autumn?“ Doktor E. si odkašlal. Krok jedna splněn.

Roztáhla jsem prsty na noze a zkontrolovala si lak na nehty, který jsem si nanášela během maratónu sledování seriálu *Krimi záhady*. Ten odstín se jmenoval *Pumpkin Carousel* a byla to nejspolehlivější věc, co jsem kdy viděla. Měl barvu černého železa s oranžovými, zelenými, fialovými a tyrkysovými odlesky. A když jsem ve správném světle zakývala prsty, objevila se i zlatá, která se měnila do zelené. Zdálo se, že doktora E. třpytivý kaleidoskop nezaujal. Ťukal perem do notýsku s téměř vražednou naléhavostí. Rozhodla jsem se ho vysvobodit.

„Nechci mluvit o mámě.“ Jeho oblíbené téma. Stejně jako ostatní i jeho fascinovala žena, která seděla na jmění, zatímco jedla zlevněné cereálie a spravovala si deset let staré boty lepicí páskou. Pro něj byla studijní případ. Pro mě otevřená rána a jeho otázky jenom zhoršovaly moji bolest.

„Dobře.“ Odložil pero. „Pořád sledujete Declana Mosse?“

Sakra. Oblíbené téma číslo dvě. Praštila jsem sebou do těžkého sametového křesla a hodila si nohu na podnožku. „Občas,“ odpovídala jsem neurčitě.

Naklonil se vpřed a zkontroloval papír na stole. „Aha. To je zajímavé. Nejnovější výpisy z vaší kreditní karty vzbuzují jisté pochyby, Autumn.“

„Vážně?“ Nasadila jsem bohorovně znuděný výraz, zatímco jsem se v duchu zběsile snažila rozpomenout, co přesně a kde

jsem minulý měsíc kupovala. Další ustanovení, které musím splnit, abych peníze z fondu obdržela, znělo, že každý měsíc předložím výpisy z účtu, abych dokázala, že se současnou rentou nezačítám nezodpovědně, což by naznačovalo, co provedu, až se prokopu k pokladu. Směšné, já vím, ale způsob, jakým získám nečekané dědictví, nebyl předmětem diskuse.

„Napočítal jsem patnáct transakcí v *Jasmine Cafe*.“ Zahleděl se na mě. „Není to přímo naproti budově, ve které má pan Moss kancelář?“

„Vážně?“ Zamračila jsem se. „No tedy. Mají vynikající čaj. Je...“ Napodobila jsem zachvění Ansley, když mi popisovala sex s Rogerem. „Úúúžasný.“ Zapsala jsem si za uši, že musím začít používat hotovost.

„Dobře...“ protáhl. Zakroužkoval si perem něco na stránce. „Taky vidím zápisné do fitka.“ Poposunul si brýle na nose výš. „Nepředpokládám, že by tam byl Declan Moss členem, že?“

Vyprskla jsem a ve svém nejlepším gestu značícím úžas jsem zvedla ruce. „Jak bych to *já* měla vědět?“

„Slečno Jonesová,“ odložil notýsek, „jelikož se zdá, že trváte na těchto směšných pokusech skrýt svoje, řekněme, mimoškolní aktivity týkající se pana Mosse, měli bychom si udělat jasno. Nemyslím si, že by vaše fascinace jím byla úplně na škodu. Vlastně si myslím, že by vám to dokonce mohlo prospět.“

„Vážně?“ To mě překvapilo. Spíš bych se vsadila, že nosí třpytivé červené pánské tangáče a na částečný úvazek se točí kolem tyče ve strip-baru, než že by podpořil *cokoli* týkající se mě a Declana.

„Nedokázala jste zachránit život své matce a cítíte ospravedlnitelnou vinu, že jste tam nebyla, abyste jí pomohla. Jestliže přenášíte tuto ‚porážku‘,“ naznačil kolem toho slova uvozovky, „na pana Mosse a snažíte se ho chránit a držet v bezpečí, pomáhá vám to překonat vaše strachy. Tuto situaci máte pod kontrolou,

zvládáte ji.“ Vážně se na mě zadíval. Kdybych neměla sto chutí mu jednu vrazit, protože jenom přilil olej do plamenů mojí viny, nejraději bych ho objala za to, že povzbuzuje moji posedlost Declanem. „Myslím, že byste si měla prozkoumat svoje pocity při sledování pan Mosse. A jestliže vám dodají pocit klidu, pokračujte v tom.“ Naklonil se dopředu a ztlumil hlas. „Ale nezapomínejte, že je to lidská bytost. Jsme křehcí a nepředvídatelní tvorové. Je zcela možné, že se mu může něco stát – něco, čemu nedokážete zabránit a nemusíte u toho ani být. A jestliže k tomu dojde, obávám se, že ať už se vaší psyché dostává jakéhokoli uzdravování, všechno bude zničeno a možná vás to zraní ještě víc. Jestli tedy plánujete na sebe tohle břemeno vzít, musíte si uvědomit rizika s tím spojená. Pro jeho dobro, ale také... pro to vaše.“

„Takže ho musím udržet v bezpečí,“ upřesnila jsem si.

„Jestli si to chcete vykládat takhle, ano.“ Rozvážně přikývl, jako by to bylo obrovské odhalení a stálo za tři sta dolarů, které si za tohle sezení z mého fondu strhne.

Držet Declana Mosse v bezpečí. Jasně.

5

Margaret O'Keefeová se nohou pod stolem otřela o Declanovu holeň a začervenala se. „Promiň.“

„V pohodě.“ Poposedl si. „Problém dlouhých nohou. Asi tě trochu utlačuju.“

„Vůbec ne!“ Zavrtěla hlavou. „To je v pohodě.“

Rozhostilo se ticho a s tím on neměl zkušenosti. Měl využít Nateovy nabídky na dvojité rande. Jeho nejlepší přítel byl žvanil. Bez jeho žblebtů a vtípků rostlo mezi ním a Margareth jen dusivé ticho.

„Takže...“ Zvedla svoje pití a brčkem v něm popoháněla led. „Podle tvého profilu jsi architekt?“

Přikývl. „Pár let jsem pracoval v jedné z těch velkých firem, pak jsem si se spolubydlícím z vysoké založil vlastní. Většinou řešíme komerční projekty.“

Bože, to byla nuda. Snažil se vzpomenout si, co dělá ona. Byla inženýrka, ale měla divnou specializaci. „Kam jsi chodila do školy?“

Usmála se. „Tady, na Floridskou státní. Získala jsem tam diplom a zůstala. Není to tady úplně Silicon Valley, ale mám tu dost práce, takže si na nájem vydělám.“

Strojní inženýrství. To měla na profilu. Snažil se najít téma hovoru, kterého by se to mohlo týkat, ale nic ho nenapadlo. „Promiň.“

Zašklebil se. „Už dlouho jsem na rande nebyl. Trochu jsem vyšel z tréninku.“

Zasmála se. Měla hezký smích – rozzářil jí celý obličej. „To je v pohodě. Upřímně? Tenhle měsíc je tohle už moje páté rande. Raději bych byla v tvojí situaci.“

Ošil se. „Ajaj. Takže jsi tak vybíravá, nebo oni byli tak špatní?“

Na obranu zvedla ruce. „Myslím, že to já jsem tak špatná. Pět schůzek a jenom jeden následný telefon.“

Naklonil se dopředu. „To není možné. Jsi...“ *Sladká. Chytrá. Atraktivní.* Jenomže mezi nimi vůbec nefungovala chemie.

Zvedla obočí. „Odstrašující. To byl všeobecný názor.“

Nebyla odstrašující – rozhodně ne ve srovnání s Bentou Aldreovou, se kterou s Natem strávili celý den. Ta ženská byla přírodní živel. Vedle ní působila Margaret jako příjemná změna. Přesto přikývl a potvrdil její hypotézu. „Krásná a inteligentní žena může mnoha mužům připadat zastrašující.“

Pozorně ho sledovala. „Ale tobě ne?“ V jejím hlase zazněl náznak zoufalství, a právě *ten* nejspíš muže děsil. Dokonce i ta otázka mu vadila, jako by ho nutila ke druhému rande, ještě než si objednali předkrmy.

Zavrtěl hlavou. „Nejsem zastrašený.“

Zkusmo se na něho usmála. „Prima.“

To byla chyba. Dával jí naději, a to se teprve posadili. Sám se nedokázal vyznat ve svých pocitech. Neměl by randit. Od rozchodu s Nicolou ještě neuběhlo dost času, bylo brzy. Byl jako ztracený králíček chycený do pasti s kuřaty mířícími na porážku.

Margaret někoho zahlédla. „Proboha...“ zamumlala. „Nevěřil bys, kdo právě vešel.“

Ztuhl. Samozřejmě dorazila jeho stalkerka. Tuhle restauraci vybral speciálně proto, že doufal, že ji nóbl adresa a parkovací služba odradí. Sedl si zády ke dveřím, cestou sem to vzal oklikou

a skoro sprintoval, protože doufal, že ji setřese. Všechno bylo k ničemu. Byla tady a pravděpodobně provede něco absolutně směšného. Přinutil se promluvit klidně, beze stresu a zvedl sklenici vody tím nejležérnějším způsobem, jakého byl schopen. „Vážně?“

Naklonila se blíž a rozpustila se na něho zadívala. „Neotáčej se, ale má to největší poprsí, co jsem kdy viděla.“

Zase se uvolnil. Ne že by se svojí stalkerce díval na prsa, ale z profilu vypadala docela normálně velká. Hezká, jestli se člověku zamlouvala menší ňadra, což se jemu zamlouvala. Proto jím to, co se stalo s Nicolou, tolik otřásl. Bylo...

„Ahoj, Declane.“

Zvedl hlavu a málem upustil sklenici. „Nicolo.“

Vedle stolu stála jeho ex. Natočila se k němu bokem, upnuté šaty jí jen tak tak zakrývaly ňadra velká jako dva basketbalové míče. Pořídila si je těsně před jejich rozchodem. Soudě podle nových podprsenek, které si omrkl, zatímco se sprchovala, to byla éčka. Dvojitá éčka, co na Nicolině útlé postavě vypadala jako trojitá efka. Ze své aktuální pozice vsedě se pokusil jí podívat do tváře, přes ty balóny – a protože stála moc blízko a na nohou měla boty snad s desetimetrovými podpatky – se mu to ale moc nedařilo.

„Ahoj,“ usmála se na Nicolu jízlivě holka z jeho rande. „Já jsem Margaret.“

„Ráda tě poznávám,“ zašvitořila Nicola. To byla další věc, co si osvojila. Po novém poprsí přišla úplně nová garderoba, nové kilometrové řasy, blond vlasy a zastřený hlas, co se hihňal a předl.

Naklonila se nad stůl čelem k Declanovi, lokty zmáčkla prsa z obou stran a přitlačila ty obrovské melouny k sobě. „Ani jednou jsi mi nezavolal zpátky.“

Declan se podíval Margaret do očí a ta naklonila hlavu na stranu, jako by mu říkala: *Vážně, Declane? Proč jsi jí nezavolal?*

Napjatě se usmál. „Nicolò, tohle opravdu není vhodné místo ani doba na rozhovor.“

Rozzlobeně vydechla, přivřela víčka a přejela mu po hřbetu ruky dlouhým červeně nalakovaným nehtem. „Ale když mi nebereš telefon, tak si *nemůžeme* promluvit, víš?“

„Omluv mě, Margaret.“ Odstrčil se od stolu, a jak se zvedal, chmurně na Nicolò pokynul hlavou. „Mohla bys mi věnovat chvíličku?“

Rozhodila ruce, jako by mu tím dávala všechen čas světa. Přitiskl jí ruku na lopatky a pevně ji vedl do přední části restaurace.

„Tohle mi nemůžeš dělat,“ procedil skrze zaťaté zuby.

„No promiň!“ Nicolò zarazila podpatky do koberce a vykřikla dostatečně hlasitě, aby se po ní lidé u nejbližších stolů otočili. Declan ustoupil a na znamení porážky zvedl ruce.

„Víš co?“ sykla. „Já jsem tu na RANDE.“ Kývla vpravo, ale Declan se neotočil, protože mu bylo líto toho chudáka pitomce, co odněkud scény přihlížel. „To ty *ztrapňuješ* mě.“ Pokusila se založit si paže na prsou, ale nevedlo se jí to, protože jí robustní příslušenství nedovolilo zaklesnout do sebe předloktí. Vzhledem k její nové anatomii bylo šokující, že vůbec dokázala stát zpříma.

Protočil oči. „Dobře. Vrať se ke svému rande a já půjdu za tím svým.“ Otočil se, ale musel se zastavit, protože ho popadla za biceps a zaryla mu nehty do košile.

„Abys věděl,“ řekla něžně a na kratinký okamžik se zatvářila tak, že viděl dívku, která ho kdysi okouzila. „Já jsem tě milovala.“

„A pak ses změnila.“ Odtáhl se. „Vrať se ke svému příteli, Nico.“ Ohromilo ho to. V jednu chvíli ho pomyšlení, že by chodila s někým jiným, ničilo. Teď si jenom přál, aby se od něho držela dál.

Chvilku tam schlíple stála a bez jejího afektovaného vystupování působila ta její prsiska ještě směšněji. Pak se jako páv, co